

Sesiunea 619**EFESENI Cap. 2:4-9**

Dragi prieteni, revenim la cel de al doilea capitol al Epistolei apostolului Pavel către credincioșii din Efes și către noi, de altfel.

Vă întrebam în încheierea întâlnirii noastre trecute dacă așteptați revenirea Domnului Isus, dacă aveți acest dor fierbinte de a vă întâlni, în sfârșit, față în față cu El, întâlnire care va continua pentru veșnicie. Să știți că multe din atitudinile noastre față de viață a fi modificate dacă ar exista acest dor.

Din păcate suntem încă legați mult prea mult de pământul acesta. Multe din dorințele noastre încă sunt legate de lumea aceasta.

Înainte de a-L cunoaște pe Hristos noi umblam potrivit căpeteniei autorității văzduhului, care este Satan. El este cel care dă energia, cel care îi însușește pe oamenii morți în păcat. Noi nu putem să-I slujim și lui Dumnezeu, și lui Mamona. Cel în fața căruia cedăm va fi stăpânul nostru. Chiar și creștinii trebuie să aleagă pe cine vor sluji. Unii cred că a-I sluji lui Dumnezeu înseamnă să te ferești de îmbrăcăminte lumească și de distracții, să refuzi asocierea cu cei care sunt liberali în teologia lor. Aceasta nu este despărțire sau separare de lume. Este absurd să vorbești astfel atunci când viața ta este plină de înverșunare, de ură, de egoism, toate acestea fiind păcate grosolane.

Dar Pavel pune toate aceste lucruri la timpul trecut pentru copiii lui Dumnezeu. El spune "Între ei eram și noi odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești."

Mai observați, vă rog, că Pavel vorbește la persoana I plural, incluzându-se astfel și pe el în mulțime. La fel trebuie să procedăm și noi. La fel eram și noi odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când ascultam de dorințele vechii naturi din noi, făceam pe placul acestei naturi sau firi pământești și modul nostru de gândire era cu totul altul. Eram și noi copiii ai mâniei, la fel ca toți ceilalți. Din nefericire, există și creștini care trăiesc după modelul impus de lume, de firea pământească. Modul lor de viață este dictat și motivat de o filozofie păgână și controlat de principii satanice.

Am fost în vizită la un om de afaceri creștin. El mi-a arătat ce casă frumoasă are, mi-a vorbit despre copiii lui, despre afacerea sa și despre distincțiile care îi fuseseră conferite. Dar nu a pomenit nici măcar o dată numele lui Isus Hristos și nu mi-a vorbit deloc despre relația sa cu El. Ceva este în neregulă cu un mod de viață care include tot ce vrei din lumea aceasta, dar îl exclude pe Hristos.

În această secțiune din capitolul 2 al Epistolei către Efeseni, Pavel face o descriere a trecutului, prezentului și viitorului Bisericii și, implicit, aceasta se referă și la toți credincioșii care alcătuiesc Biserica. Ghicitoarele contemporane se laudă cu același lucru: ele spun că pot prezice viitorul. În general, îți vor spune că vei da în curând peste o mare avere, că vei avea un mare noroc în curând. Pe mine mă amuză faptul că adesea aceste locuri în care le găsești pe ghicitoare sunt destul de sărăcăcioase. Probabil că ele nu și-au putut prezice pentru propriile vieți același noroc. Ceea ce este drept, de asemenea, este că adesea ele se îmbogățesc pe seama naivității celor mai mulți dintre clienții lor.

Dragii mei, creștinii nu au nevoie să apeleze la astfel de persoane pentru că Dumnezeu ne-a revelat deja viitorul, după ce mai întâi ne-a prezentat trecutul și prezentul.

Dar haideți să mergem mai departe:

Efes. 2:4-6

v.4 Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit,

v.5 măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sînteți mîntuiți).

v.6 El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus,

Conjunția “dar” este foarte importantă. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, ne-a adus la viață împreună cu Hristos. Dumnezeu este *bogat* în îndurare. Marea Sa îndurare a fost la lucru și în viața mea, și în viața fiecăruia dintre voi. Ce schimbare radicală față de primele trei versete, care sunt întunecate și pline de o profundă deznădejde. Omul este un eșec total. El este incapabil să se mîntuiască singur. În această scenă a deznădejdii apare Dumnezeu cu îndurarea Sa. El nu vine prea târziu, cu prea puțin. El are mult mai mult decât ne imaginăm noi pentru că este un Dumnezeu infinit, bogat în îndurare. Dumnezeu are tot ce are omul nevoie, tot ce aveți voi nevoie. Singura cerință este aceea ca voi să credeți în El.

Se spune că o femeie săracă invitată să meargă cu un grup într-o vacanță la mare. Ea nu văzuse niciodată marea și când s-a aflat pe țărmul lui a izbucnit în lacrimi. Cei care o însoțeau se mirau că plânge când are parte de o vacanță atât de frumoasă. Așa că au întrebat-o de ce plânge. Ea a arătat înspre ocean și a spus: “Acesta este singurul lucru, din câte am văzut în viață, care este pare a fi suficient ...”.

Dragul meu prieten, Dumnezeu are oceane de îndurare pentru noi. Este destulă îndurare ca să ajungă pentru toți. Prin harul Său suntem mîntuiți.

Ce înseamnă să fii mântuit prin harul lui Dumnezeu? Noi eram morți în greșelile și păcatele noastre, complet incapabili să ne mântuim singuri. Dumnezeu apare în scenă și, prin har, ne întinde mâna venind în întâmpinarea noastră. De ce face lucrul acesta? Motivul lui sigur nu constă în vreun merit al nostru. În El Însuși se găsește motivul pentru care ne mântuiește Dumnezeu prin har. Când a intervenit în eliberarea poporului lui Israel, nu a făcut-o pentru că ei erau buni și frumoși și Îi slujeau cu devotament lui Iehova. Nu era deloc așa. Dimpotrivă, copiii lui Israel erau un popor de încăpățânați. Erau și închinători la idoli... vă amintiți de vițelul de aur din pustie înaintea căruia se închinau? Dar Dumnezeu spune că le-a auzit strigătul, le-a auzit plânsetele. De ce au avut efect asupra Lui? Pentru că Dumnezeu îi iubea pe copiii lui Israel. La fel, El mă iubește pe mine și vă asigur că vă iubește și pe voi. Totuși, nu prin dragostea Lui ne-a mântuit, ci prin harul Său.

Vernon McGee povestește următoarea întâmplare:

Timp de câțiva ani de zile am ținut un studiu biblic în San Diego. În aceeași perioadă, grupuri de creștini din biserică mergeau pe plajă și vorbeau tinerilor de pe plajă despre Evanghelie, și un număr însemnat de tineri își dedicau viața Domnului Isus. Unii dintre ei adoptaseră moda hippie dar pot să spun că erau credincioși autentici. Am învățat să nu judec omul după haina pe care o poartă, așa cum nu judec o carte numai după copertă. Tinerii aceștia ascultaseră casetele cu emisiunea noastră, folosiseră materialele noastre, dar eu nu știam acest lucru când m-am dus acolo prima oară. La prima oră de studiu biblic, în primele rânduri stăteau niște tineri îmbrăcați cel puțin neobișnuit. Dar după ce am început ora, am văzut că și-au scos Bibliile și caietele de notițe și au început scrie ce spuneam. M-am lămurit destul de curând că erau credincioși serioși și aveau o viață spirituală autentică, așa cum nu găsești întotdeauna în bisericile de astăzi.

După curs, a venit la mine un tânăr care avea o pălărie pe care scria "Dragoste", o haină pe care scria "Dragoste" și pantaloni pe care scria "Dragoste". L-am întrebat de ce scrisese acest cuvânt peste tot. El mi-a răspuns: "Pentru că Dumnezeu este dragoste!" Atunci eu i-am spus: "Sunt de acord. Este adevărat că Dumnezeu este dragoste." Apoi tânărul a adăugat: "Dumnezeu ne mântuiește prin dragostea Lui." "Cu asta nu sunt de acord", am replicat eu. "Dumnezeu nu ne mântuiește prin dragostea Lui. Poți să-mi spui în verset în care se spune acest lucru?" După un scurt răgaz a trebuit să admită că nu știe nici un astfel de verset. "Atunci, dacă Dumnezeu nu ne mântuiește prin dragostea Lui, cum ne mântuiește?" Eu i-am răspuns: "Mă bucur că mi-ai pus această întrebare. Biblia spune că suntem mântuiți prin har, prin credință, nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Dumnezeu ne mântuiește prin har." Apoi tânărul a vrut să știe care este diferența. Iată ce explicație i-am dat: "Este adevărat că Dumnezeu te iubește. Să nu pierzi din vedere acest

lucru. Dumnezeu ne iubește pe toți. Dar nu poate să ne strecoare pe ușa din dos a cerului, sub acoperirea întunericului, numai pentru că ne iubește. Dumnezeu nu poate deschide poarta din față a cerului pentru noi și să ne aducă înăuntru numai pe baza dragostei Sale. Dumnezeu este și lumină. El este conducătorul moral al acestui univers. Dumnezeu este neprihănire, este sfânt și bun. Aceasta înseamnă că Dumnezeu nu poate face lucruri care nu se conformează propriului Său standard. Așa că Dumnezeu nu ne putea mântui numai prin dragoste. Dragostea L-a legat pe Dumnezeu, ca să spunem așa. El ne putea iubi, fără însă să ne poată mântui. Mai era nevoie de ceva. Am crezut că îmi vei spune versetul din Ioan 3:16 – ‘Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.’ Spune cumva aici că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a mântuit-o? Nu, tocmai asta nu spune. Dumnezeu a iubit atât de mult lumea încât L-a dat pe singurul Său Fiu. Dumnezeu nu ar fi putut să mântuiască lumea prin dragoste pentru că El spune: ‘pentru ca oricine crede în El să nu piară’. Toți oamenii sunt păcătoși pierduți pe care Dumnezeu îi iubește, este adevărat, dar pe care nu îi poate aduce astfel în cer. A fost nevoie ca Dumnezeu să pună la dispoziția omului o cale de mântuire. El a fost cel care a plătit datoria păcatelor noastre. Acum Dumnezeul dragostei poate să întindă mâna unei lumi pierdute și să spună: ‘Dacă credeți în Fiul Meu, care a murit pentru voi, Eu vă pot mântui.’ Dumnezeu ne mântuiește prin harul Său.”

Este și cel mai bine așa. Când eram mic, ieșeam din grațiile părinților când făceam un lucru rău. Dar acum știu că nu voi ieși niciodată din grațiile lui Dumnezeu. Pot pierde părtășia cu El, pentru că păcatul duce la întreruperea părtășiei, dar nu voi ieși din grațiile Sale. Dacă întristez Duhul Sfânt al lui Dumnezeu pot oricând să vin la El și să-l cer iertare. Biblia spune că: “Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Dacă umblăm în întuneric și spunem că avem părtășie cu El, mințim. “Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1:7). Dacă eu umblu în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și văd că am greșit ceva, sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, mă curăță de orice păcat. De ce? Pentru că Dumnezeu face acest lucru prin harul Său. El este bogat în îndurare și har.

Cred că putem înțelege foarte bine din acest episod povestit de Pastorul Vernon McGee în ce mod funcționează dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu stă cu brațele larg deschise în fața unei lumi pierdute și spune: “Puteți veni la Mine oricând, dar să veniți pe calea Mea.”

Vă amintesc, dragi ascultători, că acesta este universul lui Dumnezeu și El îl conduce așa cum crede de cuviință. Poate că voi credeți că aveți o cale mai bună, dar nu aveți un univers pe care să-l conduceți cum vreți voi. Dumnezeu stabilește regulile în acest univers și dacă vrem să venim la El, trebuie să respectăm condițiile Sale. Dumnezeu vă iubește. Nu-L puteți împiedica pe Dumnezeu să vă iubească, tot așa cum nu puteți împiedica soarele să strălucească. Păcatul, care este nerespectarea voinței lui Dumnezeu, depărtarea de El, vă va împiedica să trăiți experiența dragostei lui Dumnezeu. Dacă veniți la El prin Hristos, Dumnezeu vă va mântui și veți trăi din plin experiența dragostei Sale.

Datorită faptului că harul Său este nemărginit, Dumnezeu ne-a ridicat dintr-un cimitir spiritual. Poziția noastră prezentă este următoarea: "El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus". Care este viitorul nostru? Ascultați numai!

Efes. 2:7

v.7 [ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.](#)

Îmi dau seama, dragi prieteni, că va veni o zi în care voi fi expus privirilor îngerilor. Îngerii vor trece pe lângă mine și vor spune: "Și el era pierdut și nu merita să fie mântuit, dar astăzi este în cer. Numai grație harului și bunătății lui Dumnezeu a fost mântuit și poate să fie astăzi aici." Și acest lucru va fi spre slava lui Dumnezeu pentru întreaga veșnicie. Nu voi avea nici un merit pentru prezența mea în cer, dar voi ajunge acolo, și asta îmi este de ajuns. Mă voi alătura mulțimii de îngeri și-i voi cânta laudă Domnului pentru că m-a mântuit. Acesta este cel mai minunat lucru pe care-l putem aștepta de la viitor, eu cel puțin așa cred. Și totul este posibil numai și numai prin harul lui Dumnezeu.

Efes. 2:8-9

v.8 [Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu.](#)

v.9 [Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.](#)

Acestea sunt versetele extraordinare care încheie această secțiune despre trecutul, prezentul și viitorul celui credincios. Noi eram morți în greșelile și în păcatele noastre, Dumnezeu ne-a mântuit prin harul Său, ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem în locurile cerești, în Hristos Isus, și va veni ziua în care ne vom afla în cer ca demonstrații vii ale harului lui Dumnezeu. Nimic din ce am spus aici nu vine datorită meritului nostru, nici datorită faptelor noastre. Literal, am putea spune:

“Căci datorită *harului* sunteți mântuiți”, articularea substantivului arătând că este vorba de unicul har al lui Dumnezeu, nu de orice har. Este favoarea lui Dumnezeu peste cei nevrednici, peste cei care nu meritau îndurarea Sa.

Acum să nu veniți să spuneți: “Mda, sper că sunt mântuit.” Dacă credeți în Isus Hristos, dacă L-ați primit ca Mântuitor personal, puteți spune: “SUNT mântuit”. Poate că veți replica: “Eu nu aș îndrăzni să fac o astfel de afirmație pentru că nu știu ce se poate întâmpla în viitor.” Dragul meu prieten, mântuirea se bazează pe harul lui Dumnezeu, nu pe credincioșia ta. Poți fi sigur de următorul lucru: “Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.” Dacă ești un copil al lui Dumnezeu, poate că vei mai rătăci drumul din când în când, dar El va găsi mereu un mijloc de a te aduce înapoi la El pentru că prin har ești mântuit. Pe baza a ceea ce a făcut Hristos pentru tine și a faptului că Duhul Sfânt te-a atras spre Hristos și ai crezut Cuvântul lui Dumnezeu și te-ai încrezut în Isus Hristos, acum poți spune: “Sunt mântuit”, nu “Sper că sunt mântuit”. Mântuirea vine prin harul lui Dumnezeu, prin credință și nu vine de la nici unul din voi. Este un dar de la Dumnezeu.

Harul lui Dumnezeu a fost definit teologic ca “favoare nemeritată”. Mie îmi place să spun că harul este “dragostea în acțiune”. În cartea sa, “Epistola către Efeseni din punct de vedere doctrinar”, dr. Lewis Sperry Chafer scrie următoarele lucruri despre harul și dragostea lui Dumnezeu: “Este trasată o distincție clară între dragostea plină de compasiune a lui Dumnezeu pentru păcătoși și harul Său care le este oferit acum în Isus Hristos. Dragostea divină și harul divin nu sunt unul și același lucru. Dumnezeu îi poate iubi pe păcătoși cu o dragoste de nedescris și totuși, din cauza cerințelor sfințeniei și dreptății divine încălcate de omul păcătos, El să nu-i poată scăpa de o osândă dreaptă. Dar, așa cum s-a mai spus, dacă dragostea va pune la dispoziția păcătosului tot ce vor cere dreptatea și sfințenia divină, atunci dragostea lui Dumnezeu ar fi liberă să acționeze fără nici o rețineră în folosul celor pentru care a fost adusă jertfa substituționară. Acest lucru l-a realizat Hristos pe cruce. Pe de altă parte, harul divin în mântuire este mila neîncătușată a lui Dumnezeu care lucrează pentru cel păcătos pe baza libertății asigurate deja prin judecata dreaptă împotriva păcatului – asigurată de Hristos prin moartea Sa ca jertfă pentru păcat. Poate că dragostea divină dorește să mântuiască, dar nu poate face acest lucru în chip drept; pe de altă parte, harul divin este liber să acționeze pentru că Hristos a murit pentru păcatele lumii. Trebuie să remarcăm faptul că scopul veșnic al lui Dumnezeu nu este numai manifestarea dragostei Sale, deși dragostea și îndurarea Sa sunt menționate, laolaltă cu harul, în acest context și sunt exprimate în moartea lui Hristos; ci, mai degrabă, scopul veșnic al lui Dumnezeu este manifestarea harului Său.”

Dumnezeu revarsă asupra păcătoșilor harul Său nemărginit, fără nici o reținere, fără nici un obstacol.

Credința este singura contribuție a păcătosului la marea tranzacție a mântuirii. Dar și aceasta este darul lui Dumnezeu. Parcă aud comentariul: "Dacă credința este un dar al lui Dumnezeu și Dumnezeu nu mi-a dat mie acest dar, înseamnă că nu sunt eu de vină dacă nu cred." Răspunsul la o asemenea obiecție este următorul: Dumnezeu a spus foarte clar că credința vine în urma auzirii și auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă vreți să credeți în Hristos, trebuie să ascultați de Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu va da credință tuturor celor care vor să asculte de Evanghelie.

Această învățătură este prezentată în 2 Corinteni. Moise avea un vâl peste față, nu pentru că ar fi orbit pe oricine ca un reflector puternic, ci pentru ca poporul să nu se uite la slava trecătoare. Era slava ce aparținea sistemului mozaic sau Legii. "Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această măhramă rămâne neridicată, fiindcă măhrama este dată la o parte în Hristos (2 Cor. 3:14). Astăzi nu este nevoie de nici un vâl pentru că El este Hristosul cel dezvăluit; Evanghelia este proclamată clar. Dar ni se mai spune: "Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o măhramă peste inimile lor. Dar ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, măhrama este luată" (2 Cor. 3:15-16). Când inima omului se întoarce la Domnul, vâlul este ridicat. Vă puteți să vă întoarceți la Domnul oricând doriți să faceți acest pas.

Problema nu este că nu ați primit darul credinței, ci problema este că nu vreți să renunțați la păcatele pe care Biblia le condamnă. Atunci când vă săturați de păcatele voastre, când vreți să fugiți de voi înșivă, de lucrurile lumii, de tot ce condamnă Biblia, și să vă întoarceți la Hristos, veți primi credință. Puteți avea încredere în Domnul. El nu face niciodată promisiuni neonorate.

Dar să punem punct și întâlnirii de astăzi. Vă invit, dragi ascultători să meditați la cele auzite și să cereți de la Dumnezeu putere să împliniți tot ceea ce el vă comunică prin intermediul Duhului Sfânt.

Rămâneți cu binecuvântarea Celui Prea'nalt!